

בש"פ 5019/19 - לורי שם טוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5019/19

בש"פ 5633/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

העוררת: לורי שם טוב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
בבע"ח 30563-09-18 מיום 5.6.2019 שניתנה על
ידי כב' השופט אברהם הימן וערר על החלטת בית
המשפט המחוזי בתל אביב-יפו במ"ת 14280-04-17
מיום 29.8.2019 שניתנה על ידי כב' השופט אברהם
הימן

תאריך הישיבה: י"ח באלול התשע"ט (18.09.19)

בשם העוררת: בעצמה
בשם המשיבה: עו"ד נגה בן סידי

החלטה

לפניי שני עררים על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט א' הימן) בעניינה של העוררת.
הדיון בשני העררים נשמע במאוחד.

עניינו של בש"פ 5019/19 הוא בהחלטה מיום 5.6.2019 בבע"ח 30563-09-18, בגדרה התקבלה בקשת
המשיבה להתניית מסירת דיסקים מסוימים מחומר החקירה לידי העוררת בהפקדת ערבות. ועניינו של בש"פ 5633/19
הוא בהחלטה מיום 29.8.2019 במ"ת 14280-04-17, בגדרה נדחתה בקשת העוררת, הנתונה במעצר בית, להורות

רקע

1. נגד העוררת הוגש כתב אישום המייחס לה - יחד עם שני נאשמים נוספים - שורה ארוכה של עבירות שכוונו נגד גורמי רווחה וגורמים ממערכת אכיפת החוק והמשפט, שהיו מעורבים בסכסוכי משמרות ילדים. על פי הנטען, הפעילו הנאשמים מערך של אתרי אינטרנט, ובין היתר, ביצעו עבירות של פגיעה בפרטיות, לשון הרע, פרסומים מזיקים ביחס לקטינים, פרסום פרוטוקול דיון שהתנהל בדלתיים סגורות שלא ברשות בית המשפט ופרסום פרטי נפגעי עבירות מין (ת"פ (מחוז-ת"א) 14615-04-17); להלן: התיק העיקרי).

2. ביום 2.5.2019 הורה בית משפט זה על שחרור העוררת, שהיתה נתונה במעצר מאחורי סורג ובריה מאז יום 27.2.2017, למעצר בית בתנאים מגבילים (החלטת השופט ע' גרוסקופף בבש"פ 2847/19). בהחלטה נקבע כי על העוררת לשהות במעצר בית מלא, ללא פיקוח, במשך כל שעות היום והלילה; נאסרה עליה הגישה לרשת האינטרנט במקום מעצר הבית; הותרו לה חלונות התאווררות עד ל-4 שעות ביום בלווי מפקח שאושר על ידי בית המשפט; נאסר עליה כל שימוש ברשת האינטרנט למעט חיפוש במאגרים משפטיים מקוונים באישור מראש של המשיבה או של בית המשפט או באמצעות עורך דינה או מפקח שאושר על ידי בית המשפט לעניין זה; נאסר עליה להעלות מידע לרשת האינטרנט; ניתן צו פיקוח למשך שישה חודשים (שבהמשך בוטל בהחלטת בית משפט זה מיום 2.9.2019); נקבע כי על העוררת לחתום על התחייבות עצמית בסך של 50,000 ש"ח; ונקבעו ערבות צד ג' והפקדת פיקדון בסך של 10,000 ש"ח.

בש"פ 5633/19

3. בהחלטה מושא ערר זה, קבע בית המשפט המחוזי כי העוררת לא הביאה כל נתונים ביחס למקום עבודה המוכן לקבלה, וכי אם היתה עושה כן היה בוחן את הבקשה בחיוב. עוד נקבע כי מגבלת היציאה בפיקוח במשך 4 שעות מדי יום, כשהמועד נתון לבחירתה, היא מגבלה קלה ביותר; כי אין ממש בטענה כי הדבר מקשה עליה למצוא עבודה; כי הגבלת נגישות העוררת לרשת האינטרנט היא ממהות העניין; וכי יש מקום לקבל את עמדת שירות המבחן ביחס למסוכנות העוררת, אך זו מתנגדת לכך.

4. לטענת העוררת החודשים שחלפו מאז שוחררה למעצר בית, מבלי שהפרה את תנאיו, אינו את המסוכנות המיוחסת לה וכך גם הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות המיוחסות לה. לטענתה, התנאים המגבילים מונעים את שיקומה ואת פרנסתה וזאת שעה שהיא מצויה בפשיטת רגל. כמו כן עמדה העוררת על כך ששני הנאשמים האחרים שהועמדו לדיון יחד עמה משוחררים ללא כל הגבלות. לפיכך ביקשה להורות על ביטול התנאים המגבילים כולם. בדיון שהתקיים בפני בערר זה הוסיפה העוררת כי היא מסרבת לעריכת תסקיר מבחן בעניינה משום ששירות המבחן מחזיק בדעה קדומה לגביה.

5. המשיבה התנגדה לבקשה. לעמדתה, התנאים המגבילים שהוטלו על העוררת הם מינימליים והזמן שחלף מאז

ההחלטה על שחרור העוררת למעצר בית אינו מספיק כבסיס לקבלת הערר. המשיבה הדגישה כי ביום 23.5.2019 דחה בית משפט זה (בש"פ 3268/19, השופט א' שטיין) את בקשת העוררת לאפשר לה גישה לאתרי אינטרנט שונים בקבעו כי ההגבלה שהוטלה עליה סבירה ואין סיבה לשנותה, לנוכח הצורך לאיין את מסוכנותה. כן טענה המשיבה כי חשיבות המגבלה על הנגישות לרשת האינטרנט נגזרת מהעבירות המיוחסות לעוררת; כי האתר שלה ממשיך להיות פעיל ולהעלות תכנים עדכניים לרשת האינטרנט; כי החלטת בית המשפט המחוזי אינה סותרת את הגולל על הבקשה אלא מתלה אותה באינדיקציה לגבי שינוי מידת מסוכנותה, אולם העוררת מסרבת לשתף פעולה עם שירות המבחן; כי התנאים המגבילים בעניינם של הנאשמים האחרים בכתב האישום הוסרו מעת לעת, לאור התערבות שירות המבחן בענייניהם; וכי אין כל שינוי נסיבות בעניינה של העוררת.

6. לאחר שעיינתי בבקשה, על נספחיה, לרבות המסמכים שהגישה העוררת לתיק בית המשפט לאחר הדיון, והאזנתי לטיעוני הצדדים בדיון לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין ערר זה להידחות.

מקובלת עלי העמדה כי התנאים המגבילים שהוטלו על העוררת אינם מן המכבידים. העובדה כי היא יכולה לצאת בפיקוח למשך ארבע שעות מדי יום, במועדים הנתונים לבחירתה, מאפשרת לה לקדם את מאמציה בחיפוש עבודה. מעבר לכך, הרי שאין בחלוף הזמן מאז ניתנה ההחלטה על שחרורה של העוררת למעצר בית, במאי שנה זו, כדי להוות נסיבה המצדיקה הסרת כל התנאים. בנסיבות אלה, סירובה של העוררת לתסקיר מבחן בעניינה על מנת לקדם את בקשתה להסרת התנאים המגבילים עומד בעוכריה. בכך שונה עניינה מעניינם של שני הנאשמים הנוספים, שהועמדו לדין יחד עימה, שכן כעולה מדברי המשיבה, השניים אכן שוחררו מתנאים מגבילים, אולם הדבר נעשה לאחר שהתקבלו תסקירים בעניינם.

יתרה מכך, הגבלת הנגישות לרשת האינטרנט, מובנת ואף נחוצה בעניינה של העוררת, על רקע העבירות המיוחסות לה בכתב האישום, חומרתן, מספרן הרב, והעובדה כי על פי הנטען בוצעו על פני מספר שנים. מכלול נסיבות אלו אינו מאפשר לקבל את הערר.

יחד עם זאת, יש להדגיש כי בית המשפט המחוזי ציין בהחלטתו כי הוא נכון לשקול בחיוב את בקשות העוררת, ככל שיתאפשר לו להתרשם מהערכה ביחס להפחתת המסוכנות הנשקפת מן העוררת. לפיכך, טוב תעשה העוררת אם תסכים לשתף פעולה עם שירות המבחן על מנת לקדם את עניינה.

בש"פ 5019/19

7. ברקע הדברים עומדת החלטת כבוד השופט ב' שגיא בתיק העיקרי להיעתר לבקשת הסנגוריה הציבורית ולהורות על שחרורה מייצוג העוררת (החלטה מיום 3.6.2019). מששחררה הסנגוריה הציבורית מייצוג העוררת, פנתה המשיבה לבית המשפט המחוזי וביקשה לקבוע כי העברת קבוצה מסויימת של דיסקים, שנמנו על חומרי החקירה בתיק, לידי העוררת תותנה בחתימתה על התחייבות שלא להעביר אותם ואת החומר האצור בהם, לכל גורם אחר ולעשות בהם שימוש להגנתה בלבד; בחיובה להשיבם למשיבה תוך 7 ימים לאחר תום משפטה; ובהפקדת ערובה בסך 20,000 ש"ח ובחתימה על התחייבות עצמית בסך של 50,000 ש"ח - כדי להבטיח שהדיסקים לא יועברו לגורמים שלישיים. הבקשה, כאמור, התקבלה.

8. לטענת העוררת התניית העברת הדיסקים - 160 במספר - לידיה בהפקדה כספית גבוהה בשעה שהיא נתונה במצב כלכלי קשה ומצויה בהליך פשיטת רגל, כתוצאה ממעצר ממושך של מעל שנתיים ולאחריו מעצר בית מלא, מונעת ממנה גישה לחומרי חקירה חיוניים ביותר להגנתה, אינה מעוגנת בכל הוראת חוק ולפיכך יש לבטלה.

9. המשיבה, מצידה התנגדה לבקשה. בתמצית, נטען כי העבירות המיוחסות לעוררת מעלות חשש ממשי לפגיעה בפרטיותם של צדדים שלישיים והתנאים שנקבעו מאזנים באופן ראוי בין זכות ההעתקה שעומדת לעוררת לבין זכותם של צדדים שלישיים בהגנה על פרטיותם. עוד ציינה כי תנאים אלו זהים לתנאים שנקבעו בעניינו של נאשם נוסף שהועמד לדין יחד עם העוררת וערר שהגיש בעניין זה נדחה על ידי בית משפט זה (בש"פ 2004/19 זר נ' מדינת ישראל, 25.3.2019).

10. יצוין, כי בדיון שהתקיים לפני הוברר כי המותב הדין בתיק העיקרי אמור ליתן החלטתו בשאלת שיעור מימון המדינה לייצוג פרטי של העוררת מכוח סעיף 19 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב-1982. ההחלטה ניתנה ביום 11.10.2019 ובגדרה נקבע כי שיעור המימון יהא גבוה מהסכום המוערך על פי תקנות הסנגוריה הציבורית ויעמוד על סך של 500,000 ש"ח בתוספת מע"מ.

11. לאחר עיון, הגעתי למסקנה כי דין ערר זה להידחות. בדומה לחברי השופט מ' מזוז בבש"פ 2004/19, אף אני סבור כי בהינתן מהות העבירות המיוחסות לעוררת, היקפן הרחב וחומרתן, יש מקום לקביעת הסדר לצמצום החשש לפגיעה בפרטיות קורבנות העבירות, וכי ההסדר שנקבע הוא סביר, גם במצבה הכלכלי הנטען של העוררת. מעבר לכך, הרי שלנוכח החלטת המותב העיקרי, הרי שככל שיוסדר ייצוגה של העוררת על ידי סנגור פרטי יבוא עניין זה על פתרונו.

סוף דבר

12. דין העררים בבש"פ 5019/19 ובבש"פ 5633/19 - להידחות.

ניתנה היום, כ"דבשת"ש"פ (23.10.2019).

ש ו פ ט